

Πότε υπάρχει αιτιολογία στην δικαστική απόφαση. - Στοιχεία αμέλειας. - Αιτιολογημένη καταδίκη για σωματική βλάβη εξ αμελείας του κατηγορουμένου ο οποίος δεν μερίμνησε για την πρόσληψη μηχανολόγου-ηλεκτρολόγου που θα έδινε τις απαιτούμενες οδηγίες για την λειτουργία προβληματικού μηχανήματος, με αποτέλεσμα ο παθών, στην προσπάθεια του να απομακρύνει υπολείμματα μαλλιών που είχαν πέσει εντός αυτού, να θέσει το χέρι του πλησίον του ιμάντα κινήσεως, ο ιμάντας να του το αρπάξει και να υποστεί οξεία ισχαιμία από ύψος του αγκώνα και τελικά αναπηρία σε ποσοστό 67%.

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος Π. Μαντζιάρας

Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης Ι. Κασσωτάκης

Εισαγγελεύς Β. Ξενικάκης

Δικηγόρος Α. Τζαβέλλας

Επειδή, η απαιτούμενη από τις διατάξεις των αρ. 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία της δικαστικής αποφάσεως, η έλλειψη της οποίας ιδρύει λόγο αναιρέσεως κατά το αρ. 510 παρ. 1, εδ. Δ' του ΚΠΔ υπάρχει όταν ... [βλ. ΑΠ 704/1998, ΠοινΧρ ΜΘ', 239]. Εξάλλου, από το συνδυασμό των διατάξεων των αρ. 28 και 314 παρ. 1 του ΠΚ, προκύπτει ότι για τη θεμελίωση του εγκλήματος της σωματικής βλάβης από αμέλεια απαιτείται να αποδειχθεί ότι ο δράστης δεν κατέβαλε την επιβαλλόμενη, κατ' αντικειμενική κρίση, προσοχή, την οποία κάθε μετρίως συνετός και ευσυνείδητος άνθρωπο όφειλε, κάτω από τις ίδιες πραγματικές περιστάσεις, να καταβάλει, με βάση τους νομικούς κανόνες, τις συνήθειες που επικρατούν στις συναλλαγές και την κοινή, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, πείρα και λογική και ότι αυτός μπορούσε, με βάση της προσωπικές του ιδιότητες, γνώσεις, ικανότητες και κυρίως εξαιτίας του επαγγέλματος ή της υπηρεσίας του να προβλέψει και αποφύγει το αξιόποιο αποτέλεσμα, το οποίο πρέπει να τελεί σε αντικειμενικό αιτιώδη σύνδεσμο με την πράξη ή την παράλειψη του.

Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από το σκεπτικό, σε συνδυασμό με το διατακτικό της προσβαλλόμενης, αποφάσεως, που αλληλοσυμπληρώνονται επιτρεπώς, το Τριμελές για πλημμελήματα Εφετείο Αθηνών, που την εξέδωσε, δέχτηκε μ' αυτήν, ότι από την εκτίμηση των αποδείξεων, τις οποίες προσδιορίζει συννόμως κατά κατηγορίες, προέκυψαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο κατηγορούμενος, ήδη αναιρεσείων, αν και στις 7.12.1990 ήταν αντιπρόεδρος του Δ.Σ. της εταιρείας «Β. ΑΒΕΕ» που εδρεύει στη Λαμία και, ως εκ της ιδιότητάς του αυτής, συμμετείχε ουσιαστικά στη διοίκηση της εταιρείας και ήταν υποχρεωμένος να καταβάλει ιδιαίτερη επιμέλεια και προσοχή, ώστε να λαμβάνονται τα απαραίτητα για τη ζωή και τη σωματική ακεραιότητα των εργαζομένων μέτρα ασφαλείας, εν τούτοις, από έλλειψη της προσήκουσας προσοχής, την οποία ο μέσος συνετός κοινωνικός άνθρωπος, αν ήταν αντιπρόεδρος του παραπάνω Δ.Σ. θα κατέβαλλε, αλλά και ο ίδιος, λόγω των προσωπικών ικανοτήτων του, μπορούσε να καταβάλει, δεν έλαβε, για τη λειτουργία του μηχανήματος «Λινάρι» του εργοστασίου της εταιρείας, τα απαραίτητα μέτρα για την ασφάλεια αυτής και ειδικότερα δεν μερίμνησε να προσληφθεί μηχανολόγος-ηλεκτρολόγος, ώστε αυτός να δίνει τις απαιτούμενες οδηγίες κατά τη λειτουργία του μηχανήματος, ενόψει μάλιστα και της προβληματικής λειτουργίας αυτού, την οποία πολύ καλώς εγνώριζε ο κατηγορούμενος, με αποτέλεσμα, όταν ο παθών Κ.Μ. προσπάθησε να απομακρύνει υπολείμματα νημάτων μαλλιών, που είχαν πέσει εντός αυτού, βάζοντας το χέρι του πλησίον του ιμάντα κινήσεως, ο ιμάντας να του αρπάξει το χέρι και να υποστεί τούτο οξεία ισχαιμία στο ύψος του αγκώνα, λόγω προξενηθείσας κλειστής κακώσεως και εντεύθεν αναπηρία κατά ποσοστό 67%, εξαιτίας της οποίας και συνταξιοδοτήθηκε, γεγονός το οποίο δε θα συνέβαινε αν λειτουργούσαν οι ασφάλειες στις πόρτες του μηχανήματος και οι πόρτες αυτού ήταν κλειστές, γιατί στην περίπτωση αυτή θα ήταν αδύνατη η απομάκρυνση των υπολειμμάτων των νημάτων με το χέρι, η είσοδος του οποίου για να γίνει έπρεπε να διακοπεί η λειτουργία του μηχανήματος, μέτρο εξόχως αντιοικονομικό και αντιπαραγωγικό για την επιχείρηση» και

ότι ένεκα της ελλείψεως της ως ανωτέρω προσοχής δεν προέβλεψε το αξιόποιο αποτέλεσμα (σωματική βλάβη του παθόντος) που επήλθε από την προαναφερόμενη παράλειψη του. Ακολούθως το Εφετείο, στηριζόμενο σε όλα αυτά που δέχτηκε, κήρυξε τον αναιρεσεύοντα ένοχο του εγκλήματος της σωματικής βλάβης από αμέλεια, που τελέστηκε σε βάρος του προαναφερόμενου παθόντος.

Με τις παραδοχές αυτές, περιέλαβε στην προσβαλλόμενη απόφαση του την κατά τα προεκτεθέντα απαιτούμενη ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, αφού προσδιορίζονται σ' αυτήν τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία στο ακροατήριο και στήριξαν την κρίση του περί της, συνδρομής των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων της ως άνω αξιόποινης πράξεως για την οποία κηρύχθηκε ένοχος ο αναιρεσεύων, οι αποδείξεις που τα θεμελίωσαν και οι σκέψεις με τις οποίες υπήχθησαν τα περιστατικά αυτά στην ουσιαστική ποινική διάταξη που εφαρμόστηκε. Ειδικότερα, προσδιορίζεται, εκτός των άλλων, ότι ο αναιρεσεύων ήταν υποχρεωμένος να καταβάλει ιδιαίτερη επιμέλεια και προσοχή λόγω της ιδιότητας του ως αντιπρόεδρου του Δ.Σ. της εταιρείας, ασκούντος την ουσιαστική διοίκηση στην επιχείρηση, η δε παραδοχή ότι αυτός ασκούσε την πραγματική διοίκηση είναι προφανές ότι εμπεριέχει και την παραδοχή πως η μέριμνα και η υποχρέωση για την πρόσληψη μηχανολόγου-ηλεκτρολόγου απέρρεαν από τα καθήκοντα που του είχαν ανατεθεί και ασκούσε πράγματι. Ούτε υφίσταται αντίφαση μεταξύ των παραδοχών ότι: α) ο τραυματισμός του παθόντος οφείλεται στην παράλειψη του αναιρεσεύοντος να μεριμνήσει για την πρόσληψη του μηχανολόγου-ηλεκτρολόγου που θα καθοδηγούσε το προσωπικό για την ορθή λειτουργία του μηχανήματος και β) η λειτουργία του μηχανήματος ήταν προβληματική, αφού η μεν πρώτη παραδοχή προσδιορίζει την παράλειψη του αναιρεσεύοντος που προκάλεσε το αξιόποιο αποτέλεσμα, η δε δεύτερη αναφέρεται όχι ως αιτία του αποτελέσματος αυτού, αλλά ως ένα επιπλέον στοιχείο που επέβαλε την πρόσληψη μηχανολόγου-ηλεκτρολόγου. Επίσης, από το συνδυασμό του σκεπτικού και του διατακτικού της προσβαλλομένης, προκύπτει ότι αφενός μεν το πρώτο δεν αποτελεί επανάληψη του δεύτερου, αφετέρου δε, ότι δεν αντιφάσκουν μεταξύ τους. Επομένως, ο πρώτος και από τη διάταξη του αρ. 510 παρ. 1 εδ. Δ' του ΚΠΔ λόγος της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, με τον οποίο ο αναιρεσεύων μέμφεται την προσβαλλομένη για έλλειψη ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας, είναι αβάσιμος και πρέπει ν απορριφθεί.

[...]